Klasiklerle

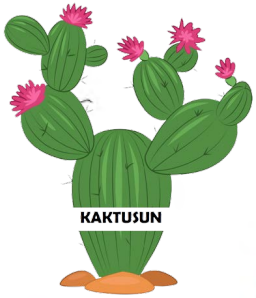
TANIŞIYORUM

Beyaz Diş

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Farklı bir kurt yavrusu olarak dünyaya gelen Beyaz Diş sert yaşam koşullarında hayatta kalmayı öğrenirken unutulmaz maceralar yaşıyor. Doğaya ve insanlara Beyaz Diş'in gözünden bakmaya ne dersiniz?

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Beyaz Diş*** rengârenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-7572-7

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı

₺ 21

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum – Beyaz Diş
Özgün adı: *Classicini – Zanna Bianca*

Jack London'ın Beyaz Diş *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2013, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Guido Sgardoli
Kapak ve iç resimler: Stefano Turconi

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2020
ISBN: 978-605-09-7572-7
Sertifika no: 11940

Çeviri: Ceylan Özçapkın
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak ve grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Jack London'ın
ünlü eseri

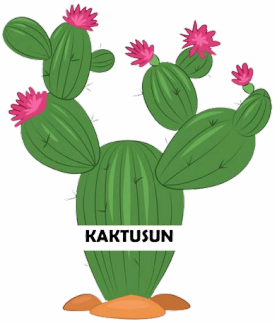
Beyaz Diş

Anlatan:
Guido Sgardoli

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
DIŞ DÜNYA

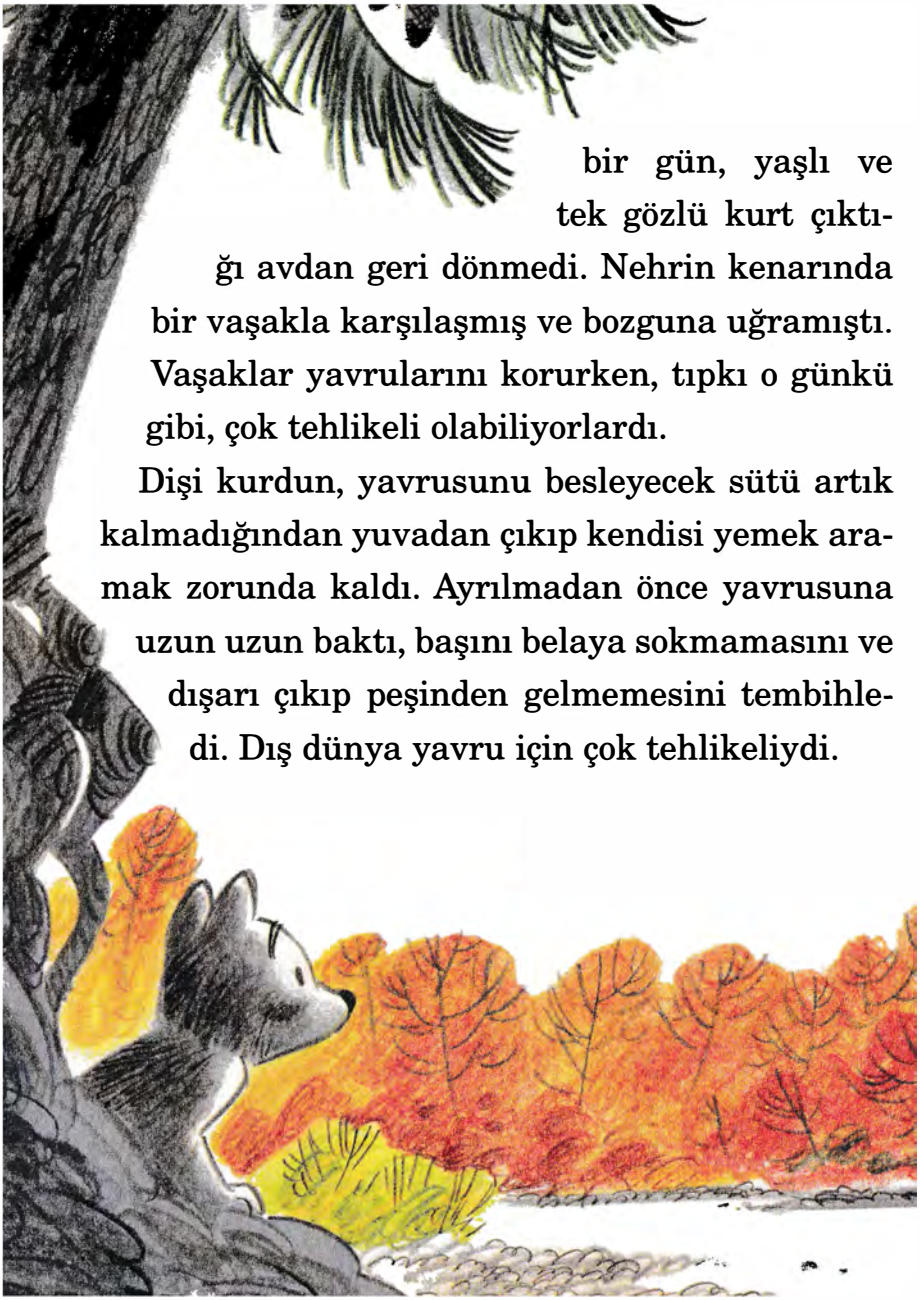

GRİ YAVRU KURT için dünya, içinde yaşadığı yuvadan ibaretti.

Yuva küçük ve karanlık bir yerdi. Sıcak ve güvenliydi.

İçeride kızıl kürklü annesi de vardı. Yavrusunu sütüyle besliyor, diliyle temizleyip rahatlatıyor, kokusuyla kalbine güven veriyor, sıcaklığıyla rahat uyumasını sağlıyor, nemli burnu veya patisiyle de arada bir yanlışlarını düzeltiyordu.

Yuvada yaşlı ve gri bir kurt da onlarla yaşıyordu. Tek gözü kör olan bu kurt, yavrunun babasıydı. Zamanının çoğunu yuvanın dışında, ailesi için yiyecek aramakla geçiriyordu. Ama günlerden

bir gün, yaşlı ve tek gözlü kurt çıktığı avdan geri dönmedi. Nehrin kenarında bir vaşakla karşılaşmış ve bozguna uğramıştı. Vaşaklar yavrularını korurken, tıpkı o günkü gibi, çok tehlikeli olabiliyorlardı.

Dişi kurdun, yavrusunu besleyecek sütü artık kalmadığından yuvadan çıkıp kendisi yemek aramak zorunda kaldı. Ayrılmadan önce yavrusuna uzun uzun baktı, başını belaya sokmamasını ve dışarı çıkıp peşinden gelmemesini tembihledi. Dış dünya yavru için çok tehlikeliydi.

Yavru kurt bir süre yuvasında usluca oturdu. Zamanını, uyuyarak ve dışarıdan gelen çiçeklerin, çimenlerin, ağaçların ve tanımadığı, görmediği, adını bile bilmediği nesnelerin kokusunu içine çekerek geçirdi. Annesinin sözünü dinlemesi ve dönüşünü beklemesi gerektiğini biliyordu. Ama zaman geçtikçe yuvanın dışındaki dünyaya olan merakı ağır bastı. Yavru kurt bir gün korku ve söz dinlememenin verdiği suçluluklu titreyerek burnunu yuvadan dışarı çıkardı. Uzun bir süre çevreyi izledi:

Hem büyülenmiş hem de biraz korkmuştu. Etrafı ağaçlarla çevrili parlak bir akarsu ve tüm heybetiyle gökyüzüne doğru uzanan dağları gördü. Rüzgârla hareketlenen bitkileri ve çimenleri, âdeta dans eden meraklı böcekleri seyretti. Birkaç adım daha gittikten sonra tepecikten aşağı yuvarlanıp yuvasının içine geri düştü. Burnunu çarpınca yeni doğmuş bebek gibi ağlamaya başladı.

Aslında acıdan çok korkudan ağlıyordu. Annesinin sözünden asla çıkmaması gerektiğini, dış dünyanın tehlikeli ve çirkin olduğunu, orada tek başına yaşamayı asla başaramayacağını hatırlamıştı. Ama etrafta öyle pek de tehlikeli ve çirkin bir ortam yoktu, sadece yumuşak ve taptaze çimenler vardı. Yavru kurt hemen ağlamayı kesti. Gördükleri karşısında büyülendi ve annesinin tembihlerini kısa sürede unuttu. Tanımadığı bir dünyayı keşfe çıkmak onun için yepyeni ve çok keyifli bir histi.

İKİNCİ BÖLÜM
CANLILAR

ETRAFINDA SİYAHLI SARILI bir böcek uçuşuyordu. Yavru kurt onu ağzıyla yakalamaya çalıştı ama böcek burnuna kondu. Can sıkıntısıyla "Ne tuhaf bir böcek!" diye düşündü. Birkaç adım attıktan sonra solucan arayışına çıkmış bir kuş gördü. Durup ona bakarken kuş birden karşısına zıpladı, sonra da yavrunun burnunu ısırıp canını yaktı. Aceleyle çalıların arasına saklanan yavru kurt kendini bir keklik yuvasında buldu. Yuvanın içinde yedi tane yumurta vardı. Yavru kurt yumurtanın ne olduğunu ya da yenilip yenilmediğini bilmiyordu. Ama içgüdüleri ona tatmasını söylüyordu; ne de olsa pençeleri ve gagaları yok-

tu. Gerçekten de yumurtalar çok lezzetliydi! Yavru kurt yemek bulma konusunda çok şanslı olduğunu ve babasından aşağı kalır bir yanı olmadığını düşünürken birden bıçak gibi keskin gagalı olan bir kuş çığlık çığlığa ona saldırdı. Anne keklik tüm yumurtalarını kaybetmenin öfkesi içindeydi. Yavru kurt, kuşun sert gaga darbelerinden korunmaya çalışarak yüzünü patilerinin arasına sakladı. Fakat sonra avcı içgüdüleriyle karşı akına geçti ve kuşun bir kanadını dişlerinin arasına aldı. Gagalar, pençeler, ısırıklar ve hırıltılar havada uçuşurken yavru kurt vahşi doğanın nasıl bir yer olduğunu anlamaya başlıyordu: Yemek için savaşmak zorundaydı.

Tam bu savaşı kazanacak ve yuvaya ağzın-

da bu zaferin kanıtıyla döndüğünde annesinin ne kadar gururlanacağını düşünürken heyecanını söndürecek bir olay daha oldu. Gökten aniden üzerlerine bir şahin indi! Ne keklik ne de kurt onun geldiğini görmüştü. Şahin aniden alçalıp güçlü pençeleriyle kekliği kaptığı gibi gökyüzünün derinliklerine yükselip gözden kayboldu.

Her şey bir anda olup bitmişti.

Yavru kurt, ona sonsuz gibi gelen bir süre boyunca çalıların arasına saklandı. Korkmuştu. Kafası karışmıştı. Doğada çalılar, ağaçlar, kayalar gibi hareketsiz varlıkların yanı sıra; böcekler, keklikler ve özellikle de şahin gibi hareket eden canlıların da olduğunu keşfetmişti. Canlı-

lardan korunması gerekiyordu: Kendisi için tehlikeli, acı verici, hatta ölümcül bile olabilirdi. Yavru kurt hayatta ilk dersini böylece almış oldu.

Nehir boyunca biraz yürüyüş yaptı; içine girmeyi denedikten sonra suyun serin ve hoş olduğunu anladı. Su da hareket ediyordu ama kuş gibi canlı değildi. Onu da tıpkı toprak gibi tutmak mümkündü ama içinden de geçebiliyordu. İşte bir ders daha; hayatta hiçbir şey göründüğü gibi değildi!

Yavru kurt birden annesiyle yuvasını hatırlayınca büyük bir özlem duydu. Yuvaya geri dönmek istedi. Hemen yola koyulacaktı ki arkasını döner dönmez birinin peşinde olduğunu anladı. Bu bir vaşaktı. Belki de babasını alt eden vaşak buydu. Vaşağın derinden gelen hırıltısı yavru kurdun tüylerini diken diken etti. Yavru kurt korkuyordu. Karşısındaki çok tehlikeli bir canlıydı, dişleri onunkinden daha keskindi ve pençeleri şahininkinden iki kat büyüktü. Vaşak burnunu buruşturarak çömeldi, kulaklarını kafasına neredeyse yapıştırır gibi

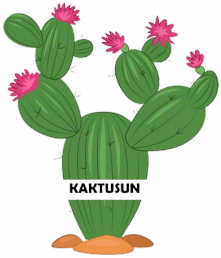
geri yatırdı. Sonra birden boğuk bir çığlıkla kurda doğru sıçradı. Yavru kurt korkudan hareketsiz kalmıştı. Annesinin tembihini dinlemediği için çok pişmandı. Tıpkı şahinin pençelerinde ölen keklik gibi kendisi de vaşak yüzünden can verecekti. Dış dünyanın kuralları böyleydi işte: Avcılar ve avlar vardı. Ya biriydin ya da diğeri. Avlanmak ya da av olmak da bir diğer temel kuraldı. Şimdi kendisi de av olmak üzereydi.

Vaşak üzerine atladığında yavru kurt kaslarındaki tüm gücü hissetti. Gözlerini kapattı ve teslim oldu. Aniden ikinci bir çığlık duydu: Bu seferki daha güçlü, daha boğuk ve çok daha korkutucuydu. Yavru kurt rahatladı: Bu ses, yardımına koşan annesine aitti.

Anne kurt ormanın içinden fırlayarak vaşağın karşısına çıkmıştı. İki hayvan burun buruna geldiler. Aralarındaki vahşi kavgada iki taraf da elinden geleni ardına koymadı. Isırıklar, çığlıklar, pençeler ve haykırışlarla dolu bu boğuşmayı

izleyen yavru kurt, annesi için çok endişeliydi. Ama sonunda vaşağın cansız bedeni yere yığıldı. Yorgun ve yaralı anne kurt şefkatle yavrusunu yaladı. Yuvadan çıktığı için ona kızmaktan çok birbirlerine kavuşmuş olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Gece olunca yuvasına sağ salim dönen yavru kurt, gün boyu başından geçen inanılmaz maceraları düşündü. Kendini biraz daha büyümüş, biraz daha akıllanmış ve biraz daha kendinden emin hissetti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BEYAZ DİŞ

BİR SABAH, annesi ava çıktıktan sonra yavru kurt su içmek için nehre indi. Çevik bir sıçrayışla kırık bir ağaç gövdesinin üzerinden atladı, sık çalıları aştı ve kıyıya ulaştı.

Biraz su içtikten sonra bir şey gördü. Çimenlik alanda, oturmuş sohbet eden çok büyük canlılar vardı. Bunlar insandı; yavru kurt insanın ne olduğunu henüz bilmiyordu. Çok korktu ve kimse tarafından görülmediğini umdu. Ama insanlar onu çoktan görmüşlerdi. Yine de varlığından pek rahatsız olmadıkları anlaşılıyordu. Aralarından biri ayağa kalktı ve yavaşça ona yaklaştı. Yavru kurt korkudan olduğu yerde büzüştü ve bu dev canlının

şüphesiz avcı sınıfından olduğunu düşündü. Adam elini ona doğru uzatınca ısırmaya hazırlandı.

"Baksanıza, dişleri ne kadar da beyaz!" dedi adam, arkadaşlarına.

"Onu buraya getirsene," dedi başka bir adam.

Adam onu kucağına alınca yavru kurt ısırmaya çalıştı. Adam da burnuna hafifçe vurdu: Bu hareketi ona bir şeyler öğretmeye çalışırken annesi yapardı. İçgüdüleri yavruya uslu durmasını söyleyince kendini adama bıraktı.

Kızılderili adam onu şefkatle severek çember hâlinde oturan arkadaşlarının yanına götürdü. Ama adamların hepsi ona dokunmaya çalışınca yavru hırlamaya başladı ve dişlerini gösterdi.

Tam o sırada, çalıların arasından öfkeden deliye dönmüş anne kurt çıkageldi. Dikleşmiş tüyleri, kan çanağını andıran gözleri ve sivri dişleriyle korku uyandıran bir hâli vardı.

Adamlar korkuyla fırladılar.

Yavru koşarak annesinin ayaklarının dibine gitti. Bir defa daha kurtarıldığı için çok mutluydu. Ama Kızılderililerden biri kaçmak yerine durdu ve birden bağırdı:

"Kiche! Sen misin?"

Annesinin birden uysallaştığını ve yüzündeki vahşi ifadenin silinip gittiğini gören yavru şaşkına döndü.

"Kiche!" diye bağırdı adam yeniden. Bu seferki bir emirdi.

Kızıl kürklü kurt ezilip büzüldü, kuyruğunu salladı ve itaatkâr bir yavru gibi inlemeye başladı. Yavru kurt çok şaşırdı. O korkunç vaşağı alt eden gözü pek annesi insanların karşısında neden böyle ürkek davranıyordu?

Kiche diye seslenen Kızılderili kurda yaklaştı ve uysallaşan hayvanı okşadı.

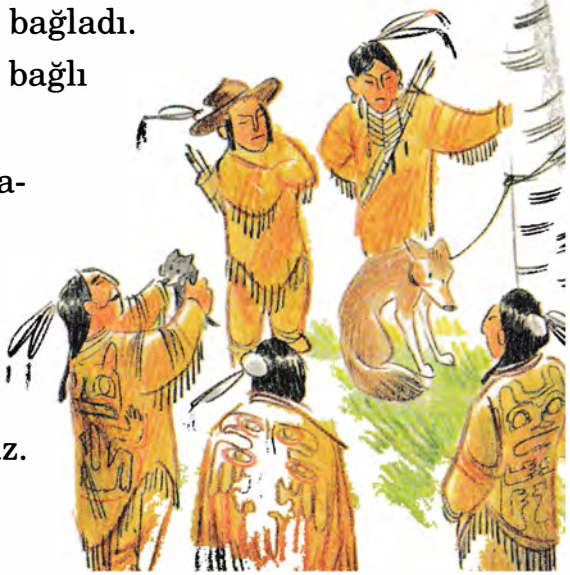
"İnanamıyorum," dedi Üç Kartal isimli adam. "Sen kaçalı yıllar oldu. İşte şimdi yine karşılaştık!"

"Eminim kurtlarla yaşamıştır," dedi Gri Kunduz isimli arkadaşı. "Zaten kendisi de yarı kurt yarı köpek."

"Ona kaçmamayı öğreteceğim," dedi Üç Kartal. Bir ip alıp kızıl tüylü kurdu ağacın gövdesine bağladı. "Öğrenene kadar da bağlı tutacağım."

Kiche karşı koymadı. Tam tersine, ona hükmeden adamın elini yaladı.

"Kiche eve döndü," dedi Gri Kunduz.

"Ve Üç Kartal köpeğine kavuştu! Yavruyu da alacağım. Dişleri bembeyaz olduğu için adını Beyaz Diş koyuyorum!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KASABA

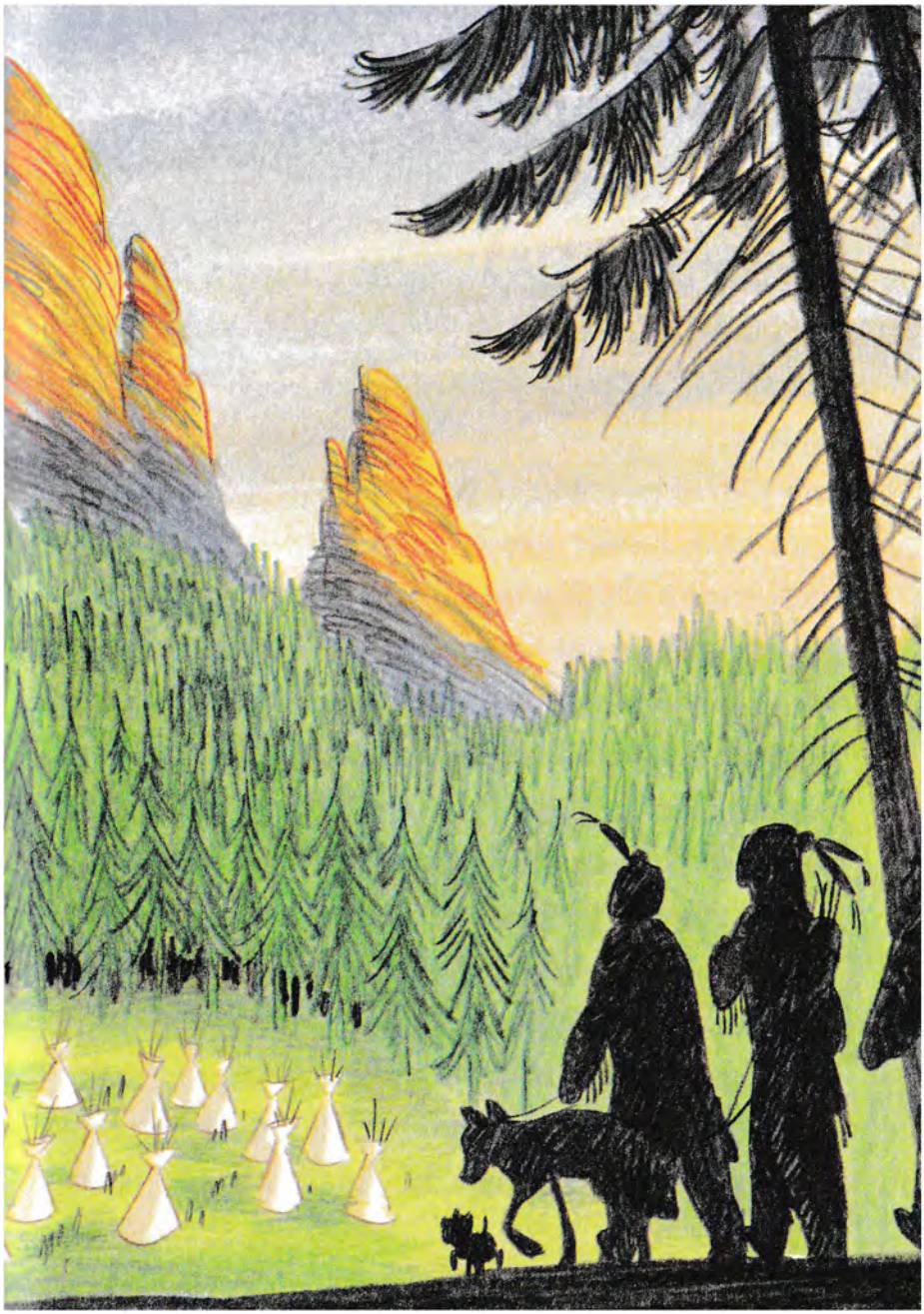
NEHİR BOYUNCA birkaç gün yürüdüler. Kurt tasmaya bağlıydı, yavru da annesinin arkasından gidiyordu.

Beyaz Diş, insanların çantalarında hazır yiyecek taşıdıklarını fark etti. Yiyecek için savaşmaya gerek yoktu, beklemesi yeterliydi. İnsanlar, sabah akşam ona ve annesine kuru et veya balık parçaları veriyorlardı. Gayet kolaydı.

Yolun sonunda kasaba göründü. Oraya vardıklarında Beyaz Diş çok korktu. Beş insanın bir arada olması bile ona fazla gelirken kasabadaki insan sayısı şaşırtıcıydı. Üstelik diğer hayvanlar gibi mağaralarda veya ağaç dalları arasında ya-

şamıyorlardı. *Tepee* adında sivri ve tuhaf çadırların içinde yaşıyorlardı. Dahası da vardı: Etrafta kendine ve annesine benzeyen hayvanlar bulunuyordu. Bu hayvanların da tıpkı onlarınkiler gibi dört ayağı vardı ve aynı cinstiler. Bunlar köpekti ve Beyaz Diş daha önce hiç köpek görmemişti. Onların biraz değişik bir kurt türünden olduklarını düşündü ve temkinli yaklaştı. Ama köpekler onu görür görmez hırlamaya ve patilerinin arasına alıp ısırmaya çalıştılar. Annesi tasması yüzünden istediği gibi hareket edemediği için uzaktan öfkeyle ve çaresizce hırlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Beyaz Diş'in imdadına Kızılderililer yetişti. Köpeklere küçük çakıl taşları ve sopalar atarak sürüyü dağıttılar. Onlar gidince yavru kurt yaralarını yaladı.

Bir süre sonra Gri Kunduz ateş yaktı. Beyaz Diş yine şaşkındı: Sadece birkaç çalı çırpı ve kurumuş yosun kullanarak güneş renginde bir alev elde etmişlerdi. Bu gözlemleri sayesinde insanların ne

kadar güçlü olduğunu anladı; eşyalara ve hayvanlara hükmediyor, istediklerini yapıyorlardı.

Beyaz Diş ateşi koklamaya çalıştığında burnu yandı. Acı içinde ağlarken bir daha güneşe benzeyen bu şeye yaklaşmaması gerektiğini anladı. Bu da tıpkı kekliğin gagası, şahinin uçuşu ve vaşağın pençeleri gibi tehlikeliydi.

Aradan günler geçti. Kiche hâlâ tasmayla bağlıydı çünkü Üç Kartal onun tekrar kaçmasını istemiyordu. Beyaz Diş artık tepee'lerin arasında kendi başına dolaşıyordu. Yiyecek çalmaya çalıştığında kadınların ona vuracağını, erkeklerin dinlenirken rahatsız edilmemeleri gerektiğini, çocukların onun kuyruğunu çekmekten hoşlandığını, atların tek bir tekmeyle onu öldürebilecek güce sahip çok büyük köpekler olduğunu, ateşin de tehlikeli olduğunu ama geceleri sıcaklık yayarak huzur verdiğini artık anlamıştı.

Ara sıra ormanın bitişine kadar gidiyor, havayı koklayıp doğayı dinliyordu. Âdeta bir ses, tekrar

nehir boyunca yukarı çıkıp yuvasına dönmesi gerektiğini söylüyordu. Ama o zaman annesi onunla gelemezdi. Bu kısa ve huzursuz gezintilerden döndüğünde hep Kiche'nin yanına gidiyor, bakışlarıyla ona ne yapması gerektiğini soruyordu.

"Sakin ol," diyordu sanki annesi, yavrusunu yalarken. "Sakin ol."

BEŞİNCİ BÖLÜM
ZORBA LİP LİP

YERLEŞİM YERİNDEKİ köpeklerden birinin adı Lip Lip'ti.

Lip Lip tam bir zorbaydı ve daima ön plana çıkmayı seviyordu. Yaklaşık aynı yaşlarda olmalarına rağmen Beyaz Diş'i hemen hedef aldı. Yavru kurtla kavga etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor, onu genellikle tek başına kamp alanında gezinirken yakalamayı tercih ediyordu. Beyaz Diş'i rahatsız ediyor, kışkırtıyor ve onunla kavga çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Bu kavgaların sonunda kazanan hep Lip Lip oluyordu. Bu sorunlar hiç arkadaşı olmaması da eklendiğinde

Beyaz Diş'i aksi ve huysuz bir kurt yapıyordu. Ama aynı zamanda akıllanmasını da sağlıyordu. Diğer köpeklerin, özellikle de onunla uğraşanların yemeğini çalmak için yeni numaralar buluyordu. Bir gün Lip Lip'e tuzak kurdu. Peşinden geldiğine emin olup annesinin bağlı olduğu çadıra kadar kendini takip ettirdi. Avının keyfini sürmek için sabırsızlanan Lip Lip çadıra gelir gelmez Beyaz Diş yerine ağzını kocaman açmış ürkütücü bir kurtla karşılaştı. Korkudan ödü patlamıştı! Boşlukta kapanan çene sesi eşliğinde kendine sığınacak delik aramaya başladı. Ama Kiche onu pençeleri arasında sıkıştırmıştı. Lip Lip en sonunda kaçmayı başardı ama yaralanmıştı. Kuyruğunu kıstırıp geri dönen köpeği

izleyen Beyaz Diş'in keyfine diyecek yoktu.

Bir gün Üç Kartal kamp alanını terk etmek istedi. Bir kanoyla nehri geçip büyük bir göle ulaşacaktı. Elbette Kiche'yi de yanına alacaktı.

Beyaz Diş annesiyle son günlerini geçireceğinden habersizdi. Üç Kartal, anne kurdun kaçma isteğinin geçmiş olduğunu düşünerek tasmayı çözdü. Böylece anne oğul ilk defa birlikte kasabada özgürce gezebilecekti.

Beyaz Diş uzun zamandır kendini bu kadar mutlu hissetmemişti. Her şeyin iyiye gittiğini düşünüyordu. Annesini ormanın sınırına götürdü. Ağaçların ve kaybettikleri özgürlüğün kokusunu içine çekmesini istiyordu ama yavru kurt ağaçların arasına doğru ilerlemeye başladığında Kiche hiç hareket etmedi. Beyaz Diş arkasını dönüp burnuyla annesinin patilerini dürttü ve onu takip etmesini istedi. Kiche yine kıpırdamadı. Çamların kokusunu içine çekti; en son ne zaman özgür kaldığını ve ona bir yavru veren tek gözlü gri kur-

du düşündü. O da Beyaz Diş gibi geçmişi özlüyordu ama yavrusunun aksine, onun hayatının çoğu insanların arasında geçmişti. Onun dünyası orasıydı. Daha fazla duraksamadan kampın olduğu yöne döndü. Yavru kurdun içindeki doğada yaşama içgüdüsü çok kuvvetliydi ama annesine olan sevgisi ve bağlılığı daha güçlüydü.

Ertesi sabah Beyaz Diş, annesini ve Üç Kartal'ı bir kanoya binerken gördü. Boğulma riskini göze alarak suya atladı ve onların peşinden gitmeye çalıştı. Ama kano hızla uzaklaşıyor ve Beyaz Diş yüzeyde kalmakta zorlanıyordu. Kanonun kenarından onu acı dolu gözlerle izleyen annesini gördü. Beyaz Diş çaresizdi. Gri Kunduz kıyıdan ona sesleniyordu ama itaat etmeye hiç niyeti yoktu. Kanoyu gözden kaybetmemeye çalışarak suda çırpınıp ilerlemeye çalıştı ama artık çok uzaktaydılar. Çok sinirlenen Kızılderili suya bir kano attı ve yavrunun yanına gitti. Onu ensesinden sertçe tutup kanoya aldı ve ona vurdu. Beyaz Diş adamın

kâh elini kâh bacağını ısırarak karşılık verse de her seferinde daha çok dayak yiyordu. En sonunda yavru kurt acı, korku ve annesini sonsuza dek kaybetmiş olmanın verdiği çaresizlikle yenilgiyi kabul etti.

Kıyıya çıktıklarında Gri Kunduz onu sertçe yere attı. Tüm bunlara şahit olan Lip Lip, rakibinin güçsüzlüğünü fırsat bilerek saldırdı. Eğer Gri Kunduz araya girmeseydi Beyaz Diş ciddi bir şekilde yaralanacaktı. Kızılderili, Lip Lip'i ayağıyla

uzaklaştırdı. Beyaz Diş, ondan dayak yemiş olmasına rağmen minnet duyuyordu.

O gece sıcak kamp alanındayken annesini düşündü. Bir gün mutlaka geri geleceğine ve kavuşacaklarına emindi. O zamana kadar hayatta kalabilmek için elinden geleni yapacaktı. Sevdiği için değil, sırf sahibi olduğu için Gri Kunduz'un emirlerine itaat edecekti ve beladan uzak duracaktı. En azından bunu deneyecekti.

ALTINCI BÖLÜM
KURT ULUMASI

ZAMAN AKIYOR, Lip Lip ve kamptaki diğer köpeklerle sürtüşmeler devam ediyordu. Köpekler ona saldırdıkça Beyaz Diş daha da vahşileşiyordu. Onda farklı bir şey vardı: Vahşi bir kurttu o, uysal bir köpek değil. İçinde karanlık ve gizemli bir orman taşıyordu. Bu yüzden diğer köpekler tarafından tehdit olarak görülüyor, sık çıkan çatışmalar onu giderek daha güçlü ve çevik hâle getiriyordu. Aralarından hiçbiri Beyaz Diş kadar hızlı saldırıp geri çekilemiyordu. Çevikliğine rakip olabilecek tek hayvan tehlikeli vaşaktı. Bir anda ortalıkta belirip rakibini kanlar içinde bıraktıktan sonra ortadan

kayboluyordu. Diğerleri kavgaya girmeden önce hırlıyor, tüylerini dikleştiriyor ve kulaklarını yatırıyordu. Beyaz Diş bunların hiçbirini yapmıyordu. Saldırmak istediğinde hiç uyarı vermeden sadece saldırıyordu. Hazırlıksız yakalanan bir köpek, zaten yenilmiş sayılıyordu.

"Beyaz Diş gibi bir hayvan görmedim!" diyordu Gri Kunduz gururla.

Genç kurdun artık korkutucu bir şöhreti vardı. Sadece köpekler değil, insanlar da ondan çekiniyordu. Onun çetelere saldıran bir serseri olduğunu ve bu işin kötü biteceğini söylüyorlardı.

Ama kimin ne düşündüğü Beyaz Diş'in umurunda değildi. Artık onun dünyasında yalnızca kendisi ve sahibi Gri Kunduz vardı. Dünya kötü, acımasız ve ürkütücü bir yerdi. Annesinin hatırası ve minicik bir yavruyken ona duyduğu sevgi günden güne yok oluyordu. Gri Kunduz ona karşı sevgi sözcükleri kullanmıyordu ve sürü içindeki yaşamı keyifli değil, tam tersine zorlu bir savaş gibiydi. Beyaz Diş'in hayatı zor, yorucu ve vahşiydi artık.

Annesiyle daha fazla zaman geçirebilseydi, etrafında kendi cinsinden hayvanlar olsaydı ya da bir yavrunun bulunması gereken ortamlarda büyüseydi belki daha farklı olurdu. Lip Lip onunla sürekli uğraşmasaydı Beyaz Diş de zamanını diğer yavrularla geçirip onlar gibi büyüyebilirdi. Ama işler böyle gitmemişti. Nasıl ve nerede büyüyeceğini kendi seçmemişti ve kader yavru kurda bu hayatı uygun görmüştü.

Bu arada mevsim değişiyordu. Ağaçların yap-

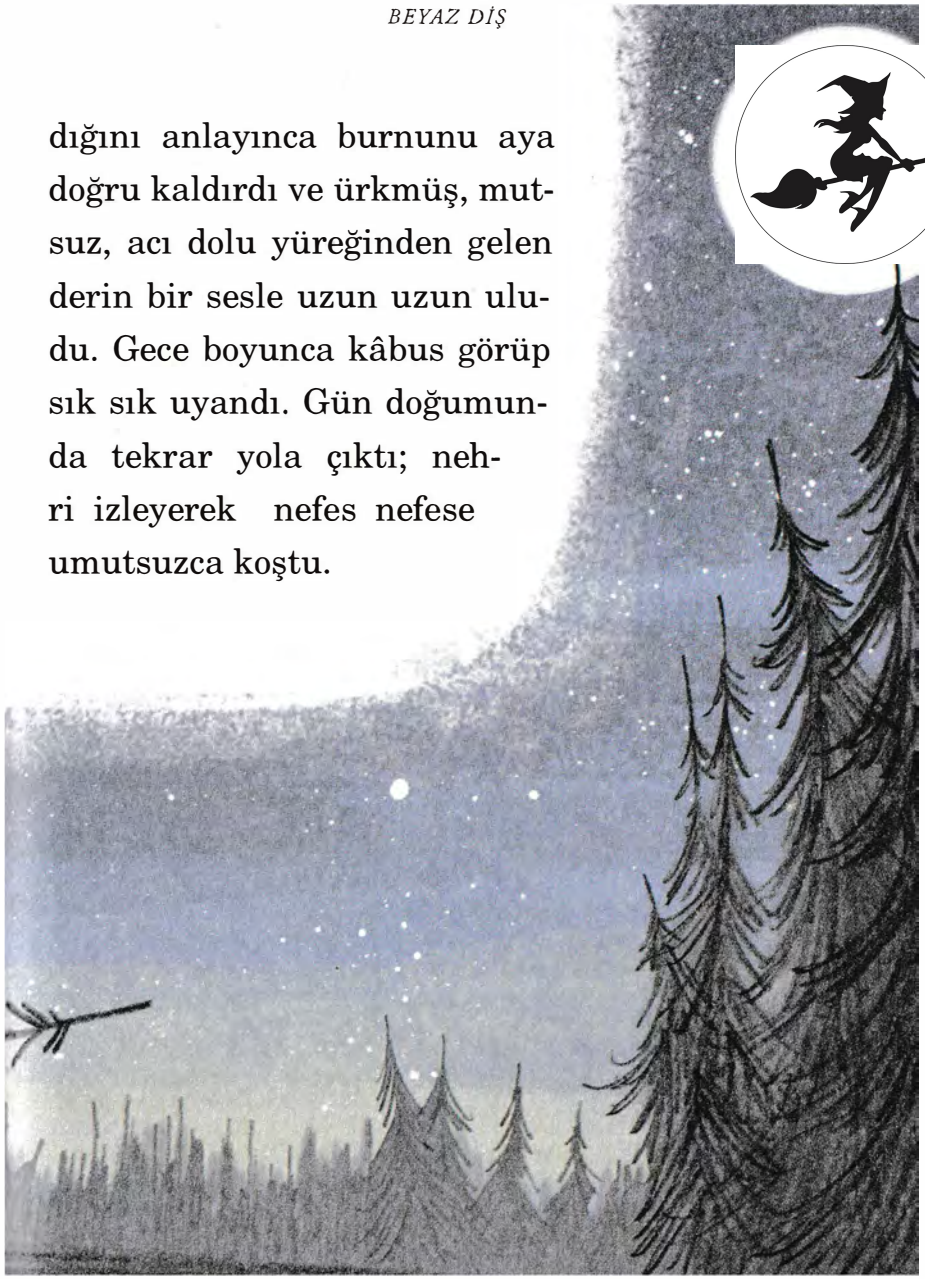
rakları günden güne sararıyor, hava serinliyor ve birçok kuş sürüsü güneye doğru yol alıyordu. Beyaz Diş, insanların artık tepee'leri boşaltmaya başladıklarını gördü. Tüm eşyalarını atların yüklüklerine taşıyor ve nehri terk etmeye hazırlanıyorlardı. Beyaz Diş bu hareketliliğin sebebini bilmiyordu ama aklına bir fikir geldi. Bu fırsatı değerlendirip kaçmayı deneyebilir, hatta belki annesini bulabilirdi. Böylece, kamptakilerle yürürken bilerek en arkadan gitti.

Doğru zaman geldiğinde ormanın derinliklerine kaçtı. Çalıların arasına saklanarak uzun bir süre bekledi. Onu arayan Gri Kunduz'un sesini duyunca hiç kıpırdamadı. Bulunma korkusuyla neredeyse nefes bile almıyordu. Adamın onu bulduğunda döveceğini bildiği için kalbi hızla çarpıyordu. Beyaz Diş sesler kesilene kadar kılını bile kımıldatmadı ve en sonunda gizlendiği yerden çıktı. Özgürlüğüne yeniden kavuşmanın mutluluğuyla ormanın içinde merakla dolaştı. Fakat

birden hava karardı ve Beyaz Diş ürktü. Bir sürü tehlikeyle çevrili olduğunu düşünerek etrafına bakındı, gölgelerin ona saldırmasından korktu. Ensesindeki tüyler bir anda dikleşti: Üşümüştü. Karnı açtı. Gri Kunduz'un çadırının sıcaklığını ve ona verdiği yiyecekleri düşündü. Canı tekrar insanların yanında olmayı istedi. Nehir boyunca koştu ve kamp alanını aradı ama bomboş ve karanlık geceden başka bir şey yoktu. Beyaz Diş yalnız kal-

dığını anlayınca burnunu aya doğru kaldırdı ve ürkmüş, mutsuz, acı dolu yüreğinden gelen derin bir sesle uzun uzun uludu. Gece boyunca kâbus görüp sık sık uyandı. Gün doğumunda tekrar yola çıktı; nehri izleyerek nefes nefese umutsuzca koştu.

Güneş battıktan sonra yine berbat bir gece geçirmeye hazırlanırken buz gibi havadan kar taneleri düşmeye başladı. Tam o anda bir koku aldı: Bir kamp ateşinden yükselen dumanın kokusuydu bu. İnsan sesleri ve köpek havlamaları duydu. Onları bulmuştu!

Beyaz Diş ezilip büzülerek Gri Kunduz'un çadırına girdi. Dayak yiyeceğinden emindi ve itaatkâr bir ifade takındı. Artık onun için önemi yoktu: Tekrar kampta olmanın mutluluğu, aşağılanarak acı verici bir ceza çekmeye ağır basıyordu.

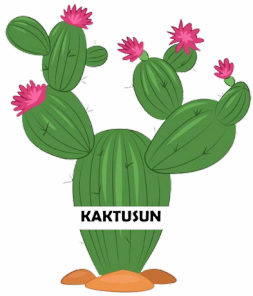
Gri Kunduz et yemekle meşguldü. Beyaz Diş'i gördüğünde ayağa kalktı, ürkütücü bir bakışla ona yaklaştı. Kurt yüzüne inecek darbeyi bekledi ama onun yerine Gri Kunduz etinin yarısını ona verdi.

"Nihayet! Sonunda gelebildin çılgın kurt!" dedi.

Beyaz Diş afiyetle yemeğini yedi, sahibinin ayaklarının dibine uzandı ve ateşin karşısında iliklerine kadar işlemiş soğuğun geçmesini bekledi. Korunaklı bir yerde olduğu için minnettardı.

Kış geldiğinde Beyaz Diş kızak çekmeyi öğrendi. Kasları gelişiyordu ve o daha da güçleniyordu. Artık diğer köpeklerden çok daha büyük ve korku vericiydi. Lip Lip bile ondan uzak duruyordu.

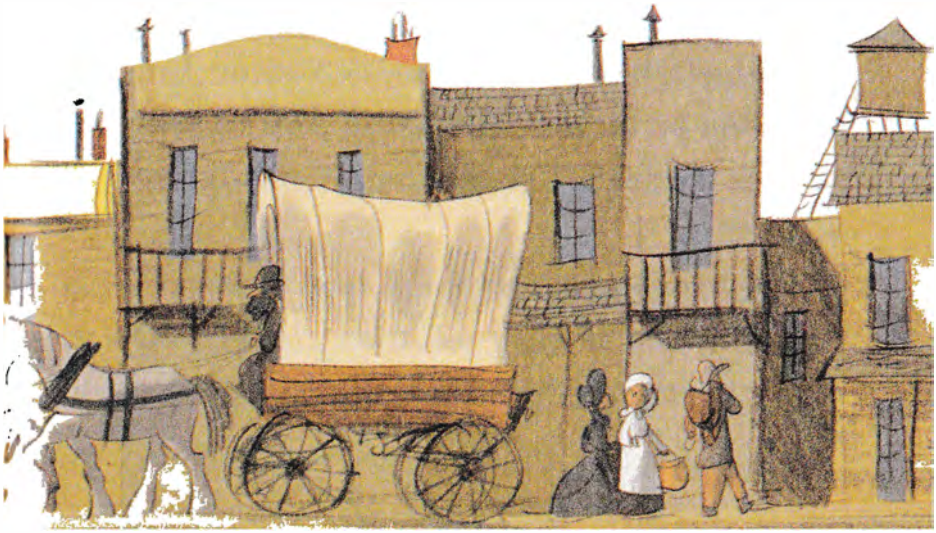
YEDİNCİ BÖLÜM
FORT YUKON

KASABADA yiyecek kıtlığı çekilen bir yıldı. Köpeklerden bazıları avlanmak için ormana gidiyor ama ya açlıktan ya da kurt saldırısı yüzünden hayatta kalamıyorlardı. Oysa Beyaz Diş yemek bulmakta zorlanmıyordu çünkü uysal, evcilleştirilmiş ve tek başına avlanmayı bilmeyen diğer köpeklerin aksine, onun içinde hâlâ vahşi bir kurt yaşıyordu. Bu zayıflık ve acizlik yüzünden insanlara bağımlı olan köpekleri artık hor görmeye başlamıştı. İstese tek başına da hayatta kalabilirdi ama sahibine söz verdiği için burada kalıyordu. Köpeklere ait içindeki tek özellik buydu işte: sadakat.

Günün birinde, Gri Kunduz yola çıkarken yanına Beyaz Diş'i de aldı. Haftalar boyunca yürüdüler, nehirleri, gölleri ve yüksek tepeleri aştılar. Sonunda Kızılderililerin ve beyazların, askerlerin ve tüccarların, kâşiflerin ve gezginlerin birlikte yaşadığı Fort Yukon kasabasına ulaştılar. Gri Kunduz, avladığı hayvanların derilerini satmak için durmayı düşündü. İlk defa farklı insanlar gören kurt merakla etrafına baktı.

Bunlar, Kızılderililerden farklıydılar. Özellikle de daha kalabalıklardı. Fort Yukon'daki beyaz insanlar, Beyaz Diş'in hayatı boyunca gördüğü bütün Kızılderililerden bile fazlaydı. Karınca gibi her yere dağılmışlardı! Kızılderililerin kullandığından daha farklı eşyalar kullanıyor; kapılı ve pencereli ahşap evlerde yaşıyorlardı. Beyaz Diş onların Kızılderililerden daha güçlü olabileceğini düşündü. Haftada bir defa, buharlı vapur adında kocaman kanolar limana yaklaşıyor ve içinden bir sürü insan iniyordu. Başkaları da vapura binip gidiyordu.

Beyaz Diş insanların neden buraya gelip gittiğini anlamıyordu. Onun için bunun bir önemi yoktu. Onu en çok etkileyen, tıpkı bu insanların Kızılderililerden farklı olmaları gibi köpeklerinin de Beyaz Diş'in kamplarda tanıştığı köpeklerden daha farklı olmalarıydı. Ama hiçbiri dövüşmeyi bilmiyordu. Karaya ayak bastıkları anda hareket eden her şeye delicesine havlıyorlardı. Beyaz Diş onların saflığına gülüp geçiyordu. Ormanda bir saat bile hayatta kalamazlardı. En sevdiği şey, beyazların köpekleriyle dalga geçmek oldu. Bazen onlarla kavgaya tutuşuyor, sonunda tabii ki kazanıyordu. Bu küçük oyununa tıpkı onun gibi serbest gezen başka köpekler de katıldı. Ama kısa zamanda bu bir oyun olmaktan çıktı ve kavgaları giderek sertleşti. İnsanlar onları engellemeye çalışıyordu.

Aralarından biri, ortalıkta tozu dumana katan bu korkutucu ve gözü pek kurt köpeğini fark etmişti. Onu kavga ederken dikkatlice izliyordu.

Beyaz Diş'in hızına, çevik kaslarına, sorgulayıcı bakışlarına, vahşiliğine, rakiplerine bir anda saldırıp geri çekilmesine ve onlara asla şans tanımamasına hayran kalmıştı.

Bu kişinin adı Güzel Smith'ti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
GÜZEL SMITH

GÜZEL SMİTH onun gerçek adı değildi. Bu aslında bir şakadan türemiş bir lakaptı. Öyle çirkin bir adamdı ki insanlar ona bilerek Güzel adını takmışlardı. Ama Güzel Smith sadece çirkin olmakla kalmıyordu. Çocukken çirkin olduğu için herkes onunla o kadar dalga geçmişti ki yetişkin olduktan sonra içinde çevresine karşı derin bir nefret yer etmişti. Hiç arkadaşı yoktu ve onunla tanışan insanlar ondan hoşlanmıyordu. Aslında içten içe korkak ve zayıf biriydi.

Güzel Smith, birkaç defa limanın yakınlarında Beyaz Diş'e yaklaşmaya çalışmış ama hayvan onu görünce hırlamış ve tüylerini dikleştirmişti.

Bir akşam günbatımından sonra Güzel Smith, Gri Kunduz'un çadırına geldi. Beyaz Diş'in sahibi son zamanlarda değişmişti. İyi işler yapmıştı ve para kazanmıştı. Öte yandan, Fort Yukon'un barlarında çok vakit geçirmiş ve kötü alışkanlıklar edinmişti. Güzel Smith söyleyeceklerini aklında ölçüp biçerek adamın yanına gitti. Beyaz Diş iki adamın konuşmasını izledi.

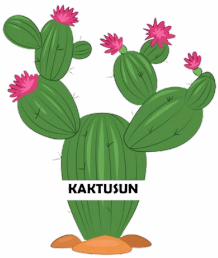
Sonra el sıkıştılar.

"Senindir," dedi Gri Kunduz. Kasayı açıp içinden bir şişe çıkardı. Güzel Smith kurda yaklaşmaya çalıştı ama Beyaz Diş onu ısırdı ve kaçarak gecenin karanlığına karıştı. Geri döndüğünde Gri Kunduz hayvanın boynuna

bir tasma geçirdi ve onu çadırın içinde tuttu.

Sabah olduğunda Güzel Smith'in yanına gittiler. Adam kulübesinin kapısını açtığında elinde kalın bir sopa vardı. Tek kelime söylemeden Beyaz Diş'e vurdu. Bir kere, iki kere değil; üç, dört, on defa vurdu. Beyaz Diş hayatında ilk defa böyle sert darbelere maruz kalıyordu. Daha zayıf ve korkak bir köpek olsa şimdiye dek çoktan ölmüştü. Gri Kunduz ise hiç kımıldamadan onu izledi. Beyaz Diş artık onun köpeği değildi. Tüm bu olup biten onu ilgilendirmiyordu.

Güzel Smith, Beyaz Diş'e zincirli bir tasma taktı ve kulübenin arkasındaki kafese kilitledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM
YAŞAM YA DA ÖLÜM

GÜZEL SMİTH'İN bir planı vardı. Beyaz Diş'i kulübenin arkasındaki kafeste başka köpeklerle dövüştürecekti. Bu bölgelerde hayvan dövüştürmek yasa dışı olmasına rağmen yaygındı. Beyaz Diş'in her zaferinde, bahisler sayesinde Güzel Smith de para kazanabilirdi. Böylece planını hayata geçirmeye karar verdi.

Beyaz Diş tam bir canavara dönüşmüştü. Kafesin içinde yaşıyor, ona acı çektirmekten hoşlanan yeni sahibinin kötü muamelesine maruz kalıyordu. Artık öfke içten içe onu da kemiriyordu. Canlı veya cansız, her şeyden nefret ediyordu. Hıncını almanın tek yolu, diğer köpeklerle dövüşmekti.

Kafesin etrafında toplanmaya başlayan adamları gördükten kısa bir süre sonra dövüşe gireceğini anlar olmuştu. Beyaz Diş her dövüşü kazanıyordu. Hiçbir köpek onun kadar çevik ve kararlı değildi.

Güzel Smith, Beyaz Diş'e başka rakipler bulmak için bir maden kasabası olan Fort Yukon'dan daha kalabalık Dawson City'ye gitti. Beyaz Diş artık bir kafesin içinde yaşıyor ve sahibi, canavarların en korkutucusu -yeni ismiyle- Savaşçı Kurt'u insanlarla göstermek için para alıyordu.

Bir gün dövüş kafesinde Beyaz Diş'in karşısına o güne dek çıkanlardan daha farklı bir köpek çıktı. Buldok cinsi bu köpek kısa boylu ve tıknazdı, köşeli bir çenesi vardı ve çok güçlü ısırıyordu.

Beyaz Diş hiç vakit kaybetmeden ona saldırdı, her zamanki gibi ısırıp hemen geri çekildi. İnsanların heyecanla tezahürat yaptıkları buldok, rakibinin taktiğinden pek etkilenmemiş gibiydi. Kısa ama sıkı bacaklarıyla hiç acele etmeden rakibini

kovalamaya başladı. Beyaz Diş, dişlerini köpeğin kalın derisine defalarca geçirdi ama buldok ne acı çekiyor ne de korkuyordu. Sonra şimdiye kadar hiç olmamış bir şey oldu: Köpeği düşürmeye çalışırken Beyaz Diş dengesini kaybetti. Bu onun için hayati bir hataydı. Göründüğünden daha da güçlü olan buldok, Beyaz Diş'i boynundan ısırdı ve onu vücudunun altına aldı. Dövüşü izleyen adamlar çılgınlar gibi bağırıyordu:

"Hadi! Bitir işini!"

Bu arada, bu dövüşe bir servet yatıran Güzel Smith sinirden terliyor, ağzına geleni söylüyordu.

Beyaz Diş defalarca rakibinin dişlerinden sıyrılmaya çalıştıysa da her denemesinde buldoğun çenesi daha da kenetleniyordu. Bir süre sonra Beyaz Diş zorlukla nefes almaya başladı. Boğularak ölmek üzereydi.

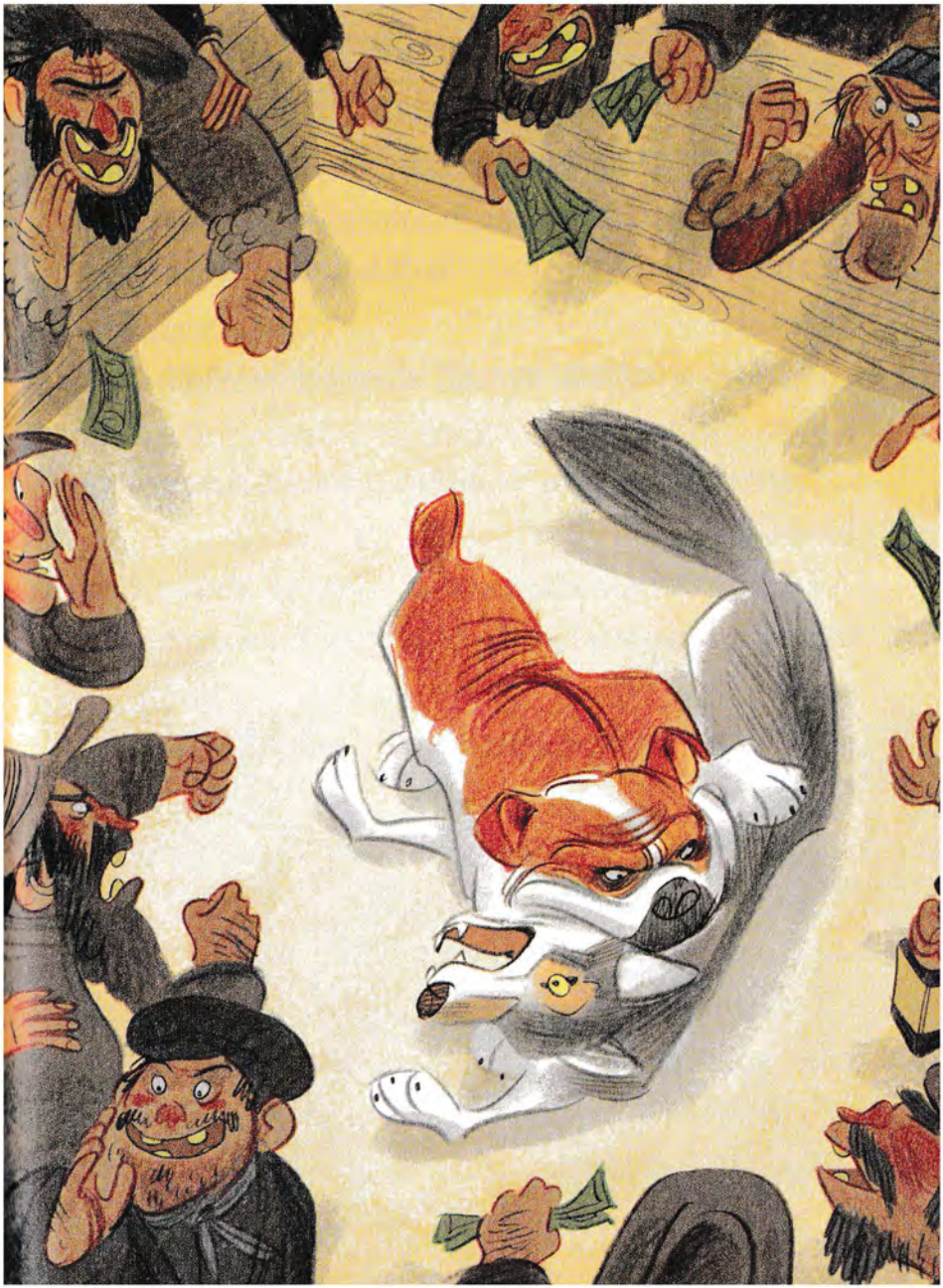
Güzel Smith, Beyaz Diş'in bu durumdan asla sıyrılamayacağını anlayınca kendini kaybetti ve kafese girerek ona tekmeler savurmaya başladı. İzleyicilerin bazıları bu durumdan hoşlanmayarak onu ıslıklarken genç bir delikanlı kalabalığı yararak Güzel Smith'in yanına ulaştı.

Güzel Smith, "Ne istiyorsun?" diye sordu gence. Cevap olarak yüzünün ortasına yediği yumruğun gücüyle buz tutmuş yere yuvarlandı.

Birkaç kişi genci alkışlarken bazıları da adamın durumuna güldü.

"Asıl hayvan sizsiniz!" diye bağırdı genç orada bulunan herkese. "Matt!" diye bağırdı sonra.

Matt yanına geldi. Bu bıyıklı adam, Weedon Scott adlı diğer çocuktan daha büyüktü.

"Bu köpekleri ayırmalıyız," dedi Scott. Buldoğun çenesini açmaya çalıştı ama başaramadı. "Bununla deneyeceğim," dedi belinden silahını çıkararak.

"Onları vuracak mısın?" diye sordu Matt endişeyle.

"Hayır, levye gibi kullanıp çenesini açmaya çalışacağım!"

Birkaç denemeden sonra nihayet Beyaz Diş'i buldoğun kenetlenmiş çenesinden kurtarmayı başardı.

"İyi bir kızak köpeği kaç para eder?" diye sordu Scott, arkadaşına.

"Üç yüz dolardan aşağı değildir," diye cevapladı.

"Peki ya ölüm döşeğindeyse?"

"Yarısından fazla etmez."

"Duydunuz mu?" diye bağırdı Scott, Güzel Smith'e dönerek. Adam ayağa kalkmış, acı içinde çenesini ovuşturuyordu. "Köpeğiniz için size yüz elli dolar vereceğim."

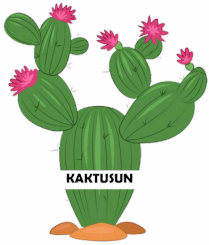
"O, satılık değil," dedi Güzel Smith.

"Köpek dövüşünün kanunlara aykırı olduğunu unuttunuz herhalde?"

"Hayır, ama..."

"O zaman şu parayı alın ve sizi polise ihbar etmeden önce gözümün önünden kaybolun!"

ONUNCU BÖLÜM
GERÇEK DOST

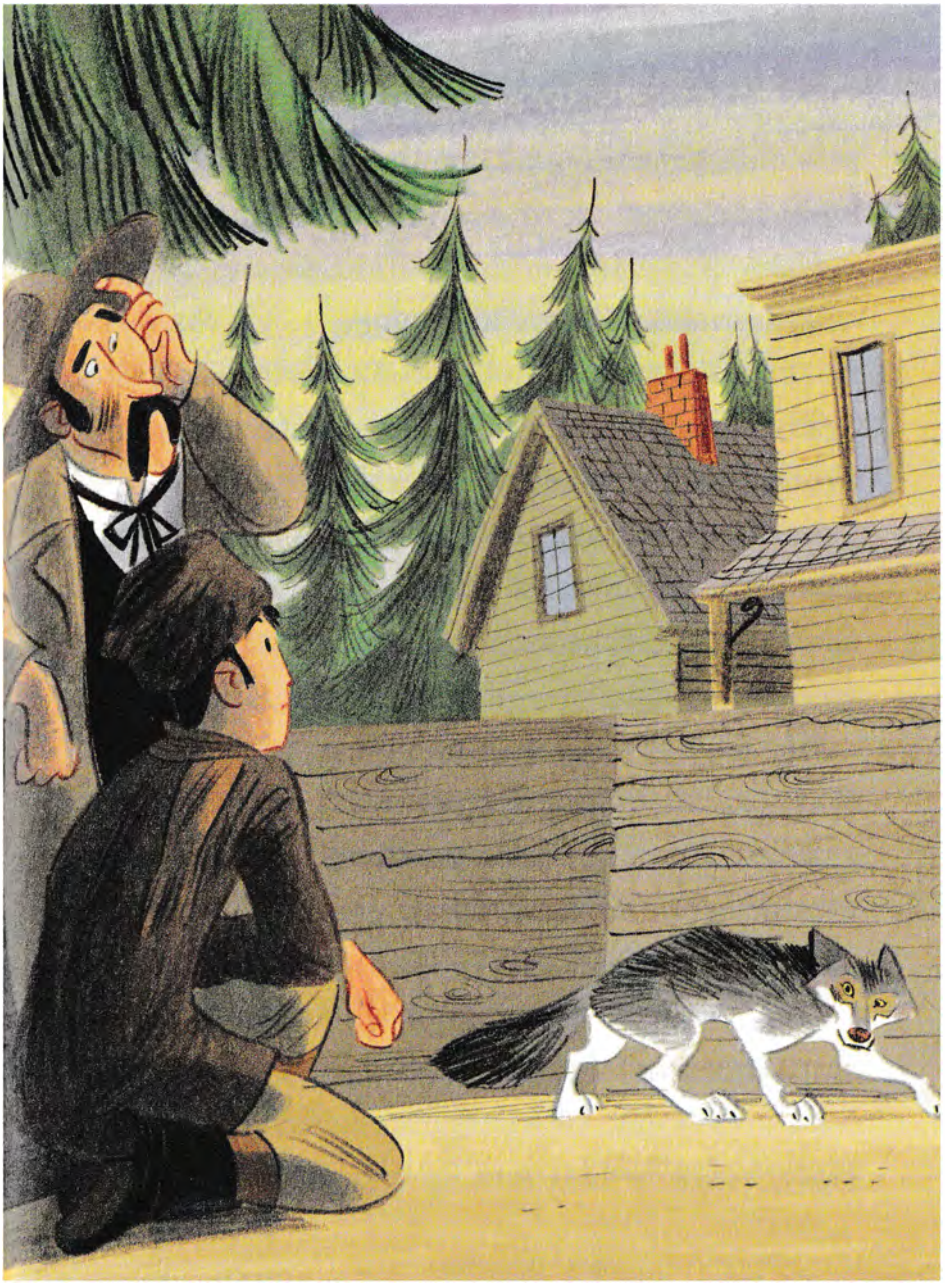
"BU UMUTSUZ BİR VAKA," dedi Weedon Scott. Kafesinde hırlayan Beyaz Diş'e bakıyordu. "Kurtlar evcilleştirilemez."

"Belki kurtlar evcilleştirilmez ama..." dedi Matt düşünceli bir ifadeyle. "Bu hayvan aslında biraz da köpek. Göğsündeki kızak halatı izlerini gördün mü? Evcil bir kurt o."

"Yine de şu an yanına yaklaşılması imkânsız."

"Ona biraz zaman tanıyalım," dedi Matt. Kızak şoförü olduğu için köpekleri ve onların huylarını çok iyi bilirdi. "Onu serbest bırakalım."

Scott kurdun ona saldırması ihtimaline karşı kendini korumak için eline bir sopa aldı, onu ka-

palı olduğu yerden çıkarmak için dikkatle Beyaz Diş'e yaklaştı.

Kurt tüylerini dikleştirdi, dişlerini gösterdi ama ısırmadı. Özgür kalmak onu şaşırtmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Gözlerini adamdan ayırmadan etrafında birkaç tur attı ve her an cezalandırılmayı bekledi. Ama herhangi bir ceza gelmedi. Hatta adam elindeki sopayı bırakıp kulübeye gitti, elinde bir parça etle dönüp onu Beyaz Diş'e verdi. Kurt etin üstüne atladığı gibi bir kerede yuttu.

"Bu hayvan cehennem hayatı yaşamış," dedi Matt. "Biraz şefkate ihtiyacı var."

Bunun üzerine, Scott yumuşak bir sesle konuşarak Beyaz Diş'e yaklaştı.

"Sopayı al," dedi Matt. "Ne olur ne olmaz..."

Scott başını hayır anlamında salladı ve ilerlemeye devam etti. Beyaz Diş merakla bakıyordu. Bu adam ondan korkmuyor gibiydi ve sesi yumuşaktı, hatta fısıldar gibi konuşuyordu. Beyaz Diş

bunun altından bir kötülük çıkmayacağını düşündü. Ama Scott elini ona uzattığında ısırmaya çalıştı. Matt elinde sopayla hemen arkadaşının yanına koştu. Dostça yaklaşıma şiddetle cevap vermek isteyen bu kurda dersini verecekti.

Scott ona engel oldu. "Hayır!" diye bağırdı. "Pes etmeyeceğim! Hata ettim, ona daha fazla zaman tanımalıydım."

Ertesi gün şansını yine denedi. Scott, Beyaz Diş'in içinde serbestçe gezdiği çitle çevrili alana gitti ve yere oturdu. Elinde ne kamçı ne sopa ne de hayvana zarar verebilecek herhangi bir cisim vardı. Bir süre sonra onunla şefkatle konuşmaya başladı. Sonra çantasından bir parça et çıkarıp ona attı. Beyaz Diş ete yaklaşmak için uzun bir süre bekledi, sonra ışık hızıyla yiyeceği kaptığı gibi kaçtı.

Aynı senaryo birçok kez tekrarlandı. En sonunda Scott eti ona atmak yerine elinde tutmaya karar verdi.

"Haydi gel Beyaz Diş," diye fısıldadı. "Gel ve al. Korkma."

Beyaz Diş karnı aç olduğu için yavaş adımlarla adama yaklaştı, bunun bir şaşırtmaca olup olmadığını ve ne zaman ceza alacağını düşündü. Her an koşup kaçmaya hazırlıklı olarak başını kaldırdı, gözlerini bir saniye bile olsun adamdan ayırmadı. Bir yandan da onunla şaka yapılmaması gerektiğini hatırlatmak için derinden hırlıyordu.

Oysa Scott şaka yapmıyordu. Sadece Beyaz Diş'le arkadaş olmaya çalışıyordu.

Bu alıştırmayı günlerce üst üste yaptılar: Beyaz Diş, Scott'un elinden ne zaman eti alsa adam onu okşamayı denedi ve sonsuz bir sabır göstererek nihayet bunu başardı. Beyaz Diş ona dokunulma-

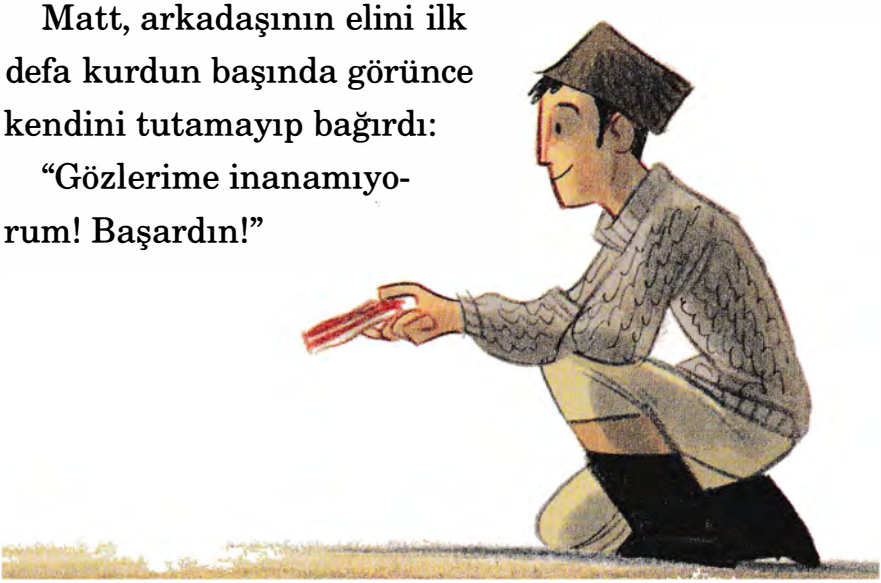

sından pek hoşlanmıyordu ama eti almanın bedeli buysa katlanabilirdi. Nihayetinde okşanmak sopa yemekten daha iyiydi.

Bir süre sonra ona hiç de zararı olmayan bu adama ısınmaya başladı. Isındığı sadece adamın kendisi değildi; onu okşaması ve ellerinin şefkatli dokunuşu, Beyaz Diş'e uzun zaman önce unuttuğunu sandığı hatıraları hatırlatmıştı. Adamın dokunuşları annesinin onu yalamasını andırıyordu. Kurt için yorucu, acı, nefret, yalnızlık ve öfke dolu günler sona ermişti. Artık hayatında yeni bir sayfa açılıyordu.

Matt, arkadaşının elini ilk defa kurdun başında görünce kendini tutamayıp bağırdı:

"Gözlerime inanamıyorum! Başardın!"

ON BİRİNCİ BÖLÜM
YENİ BİR EV

BEYAZ DİŞ, Weedon Scott'a o kadar alışmıştı ki adam birkaç günlüğüne iş seyahatine çıktığında o dönene kadar yemek yememişti. Günlerini sobanın yanında yere uzanarak mutsuzluk içinde geçiriyordu.

"Hemen gelmezsen Beyaz Diş ölecek," diye yazdı Matt, arkadaşına.

Scott döndükten sonra Beyaz Diş sadece yemek yemeye başlamakla kalmadı, şimdiye dek yapmadığı bir hareket yaptı. Adam onu okşarken kurt yüzünü onun kolu ile göğsü arasına soktu. Bu hareket güven ve kendini teslim etme anlamına geliyordu. Nihayet sevdiği bir sahibi vardı.

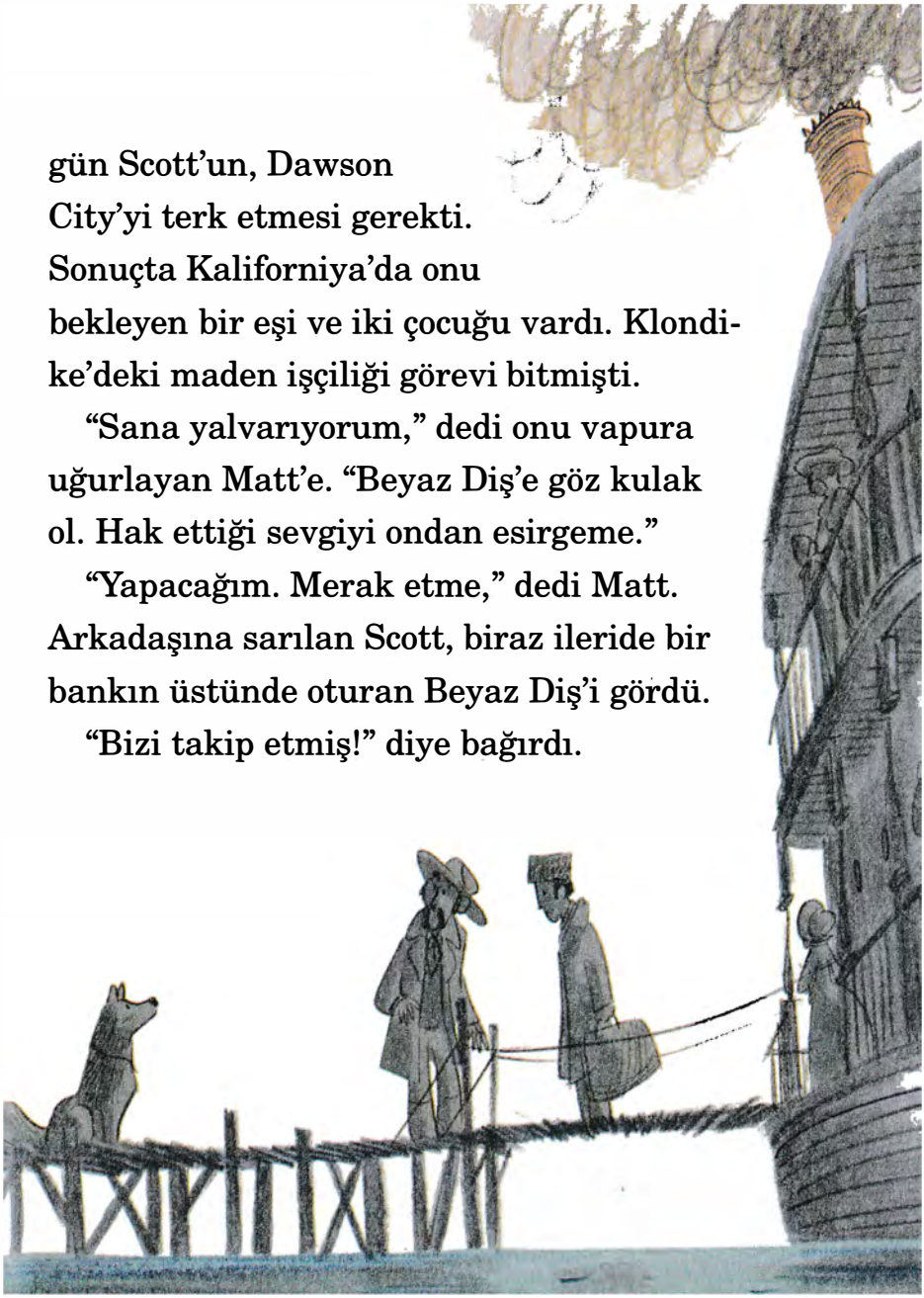
Bir süre her şey gayet yolunda gitti. Ama bir

gün Scott'un, Dawson City'yi terk etmesi gerekti. Sonuçta Kaliforniya'da onu bekleyen bir eşi ve iki çocuğu vardı. Klondike'deki maden işçiliği görevi bitmişti.

"Sana yalvarıyorum," dedi onu vapura uğurlayan Matt'e. "Beyaz Diş'e göz kulak ol. Hak ettiği sevgiyi ondan esirgeme."

"Yapacağım. Merak etme," dedi Matt. Arkadaşına sarılan Scott, biraz ileride bir bankın üstünde oturan Beyaz Diş'i gördü.

"Bizi takip etmiş!" diye bağırdı.

"Ben çiti kapattığımı sanıyordum..." dedi Matt.

"Boş ver. Onu yanımda götüreceğim!"

"Nasıl?"

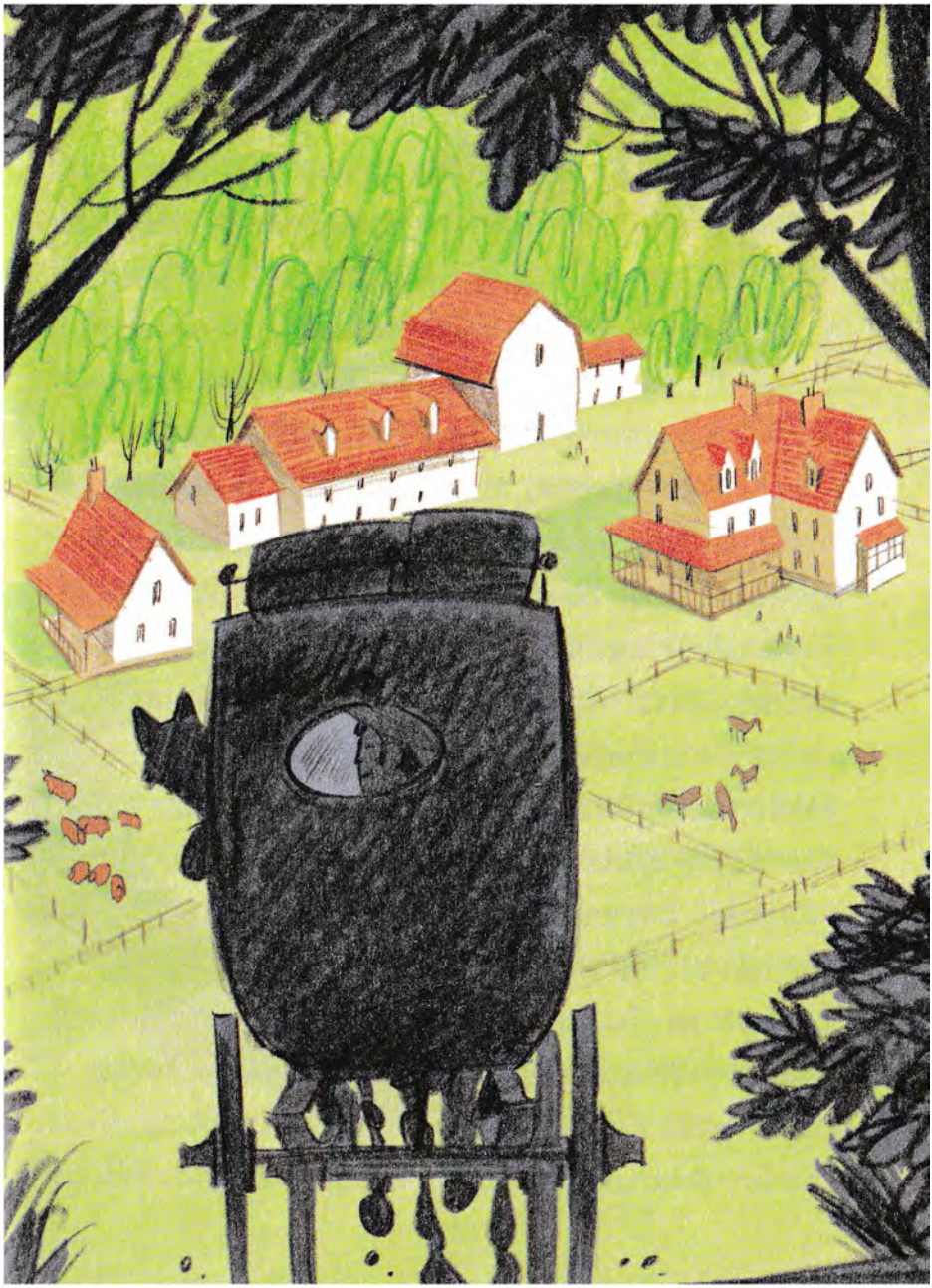
"Hoşça kal Matt, sana yazacağım!"

"Emin misin?"

Scott, yanına koşan Beyaz Diş'e baktı. "Evet dostum," dedi kurdun kulaklarını severken. "Eminim."

Vapur San Francisco limanına yanaştı. Burası kocaman bir kentti, çok yüksek binalar ve demir yollarda giden trenler vardı. Her milletten bir sürü insan oradan oraya koşturuyordu. Beyaz Diş bu yeni ortamda kendini çok ufak hissetti ve ürktü. İlk defa tek başına yuvasından çıkıp dış dünyayı keşfettiği gün aklına geldi.

Neyse ki sahibi bu kargaşanın içinde değil, kırsal bir alanda, büyük bir çiftlikte yaşıyordu. Oraya ulaşmak için bindikleri faytondan iner inmez, Beyaz Diş'in yanına bir köpek yaklaştı. Dişi bir çoban köpeğiydi ve hiç de sevecen değildi. Beyaz

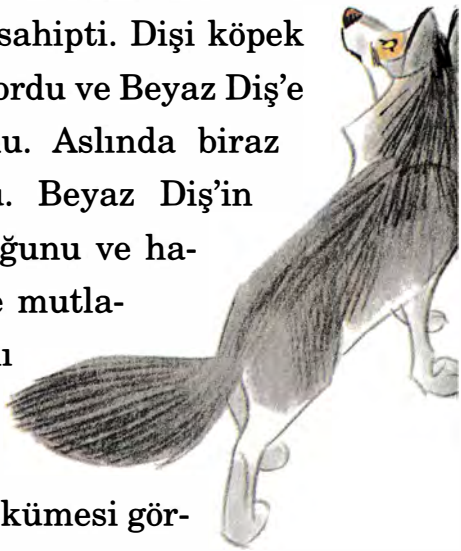

Diş dişilere asla saldırmazdı, bu onun için içgüdüsel bir kuraldı, bu yüzden onu görmezden geldi. Ama dişi köpek hırlayarak ona yaklaşmaya devam etti.

"Uslu dur Collie," dedi sahibi onu durdurarak.

Beyaz Diş, bu evde başkalarının da yaşadığını anladı. Hepsi Scott'un ailesiydi ve tıpkı Klondike'deki Matt gibi onlar da sahibinin hayatında önemli bir yere sahipti. Dişi köpek Collie de burada yaşıyordu ve Beyaz Diş'e asla rahat vermiyordu. Aslında biraz Lip Lip'i andırıyordu. Beyaz Diş'in vahşi bir hayvan olduğunu ve hayatının bir döneminde mutlaka belaya bulaştığını düşünüyordu.

Bir gün Beyaz Diş tavukların olduğu kümesi gör-

dü. "Ne kadar da leziz görünüyorlar," diye düşündü. Çitin üzerinden atladı ve kümeste resmen kıyım yaptı. Her zamanki gibi Scott, ona tavuklara dokunmanın yanlış olduğunu öğretti. İlk başını okşamayı başardığı zaman olduğu gibi yavaş yavaş, büyük bir sabırla yaptı bunu.

Scott sık sık Beyaz Diş'i de yanına alarak atıyla kasabada gezmeye çıkıyordu.

Bir keresinde aniden karşılarına çıkan bir yılan, atı korkuttu ve yere düşen Scott'un ayağı kırıldı.

"Eve git!" dedi Beyaz Diş'e. "Yerimden kalkamadığımı anlat!"

Beyaz Diş bunu bir şekilde anladı. Koşarak eve gittiğinde tüm aile verandada oturmuş temiz hava alıyordu.

"İşte Beyaz Diş geldi," dedi Weedon'un babası Yargıç Scott. "Oğlum nerede?"

Beyaz Diş sahibinin eşinin üzerine atladı, elbisesinden bir parçayı ısırıp çekiştirmeye başladı ve en sonunda yırttı.

"Delirmiş bu!" diye bağırdı kadın korkuyla.

"Hayır, delirmemiş," dedi yargıç. "Bize bir şey anlatmaya çalışıyor!"

Bu olay Beyaz Diş'i Collie'nin gözünde tamamen akladı ve o günden sonra dişi köpek ona farklı bir gözle bakmaya başladı. Artık ona hırlamıyor, hatta onunla karşılaştığında oyun oynamak ister gibi bir tavır takınıyordu. Bir gün Beyaz Diş'i ormanda gezmeye davet etti. Ama Scott da atını hazırlamıştı ve Beyaz Diş'le tekrar dolaşmaya hazırdı.

"Hey," diye bağırdı sahibi. "Gidiyor muyuz?"

Beyaz Diş önce sahibine sonra Collie'ye baktı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Collie onu boynundan ısırıp kaçtı. Beyaz Diş, yüzünde âdeta özür diler bir ifadeyle sahibine baktı ve dişi köpeğin peşinden gitti.

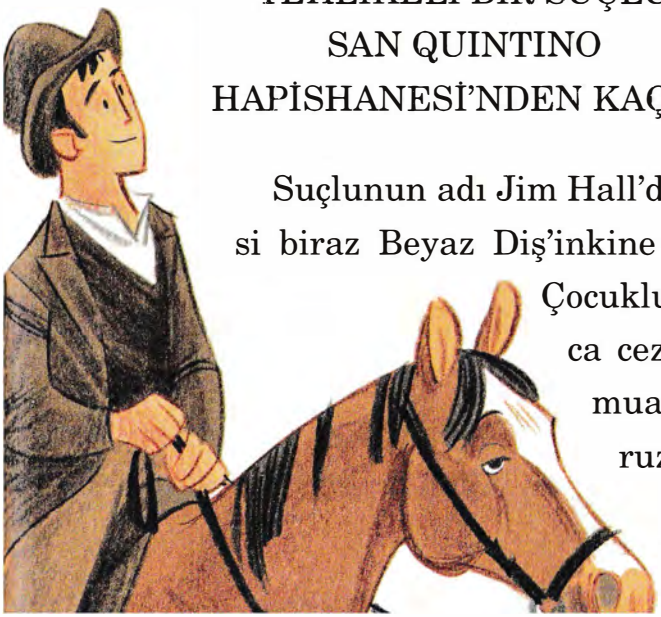

ON İKİNCİ BÖLÜM
SONUNDA HUZUR

HERKES GAZETEDEKİ manşeti konuşuyordu:

TEHLİKELİ BİR SUÇLU
SAN QUINTINO
HAPİSHANESİ'NDEN KAÇTI!

Suçlunun adı Jim Hall'du ve hikâyesi biraz Beyaz Diş'inkine benziyordu. Çocukluğu boyunca cezaya ve kötü muameleye maruz kalmıştı.

Yetişkinliğinde ise işler daha iyiye gitmemişti: Mahallesinde tanıştığı serseri ve haydutlar yüzünden o da şiddet uygulayan bir suçluya dönüşmüştü. Ona ikinci bir şans tanıyacak bir Weedon Scott olmamıştı hayatında. Bu konuda Beyaz Diş, Jim Hall'dan çok daha şanslıydı.

Jim'in hapse girmesi kararını veren yargıç Weedon, Scott'un babasıydı. Jim hapisten kaçtığında ondan intikam almaya karar vermişti.

Bir gece Jim silahını aldı ve Scott ailesinin çiftliğine gidip gizlice içeri girmeyi başardı. Geniş koridoru geçti ve merdivenleri çıktı. Arkasından ne bir ses ne de bir uyarı hırıltısı duydu. Beyaz Diş birden adamın üzerine atladı ve her zamanki gibi düşmanının boğazını hedef aldı. Mobilyalar devrildi, camlar kırıldı, acı çığlıkları yükseldi ve silah sesleri duyuldu. Ev halkı aynı anda uyandı ve bütün ışıklar yandı.

Weedon Scott ve ailesi merdivenin tepesinde belirdiğinde boğuşma bitmişti. Jim Hall yerde ha-

reketsiz yatıyordu. Beyaz Diş hâlâ nefes alıyordu. Eski bir halı gibi bir köşede yere serilmişti. Kemikleri kırılmıştı ve vücudunda üç tane kurşun vardı.

"Beyaz Diş yaşayacak mı?" diye sordu Scott'un çocuklarından biri.

"Bilmiyorum," dedi babası, kurdun başını okşarken. Beyaz Diş gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu. "Onu kurtarmak için elimizden geleni yapacağız."

Yargıç Scott'un özel doktoru arandı. Doktor, Beyaz Diş'i inceledikten sonra pek ümitsiz konuştu:

"Yaşama ihtimali binde bir bile değil."

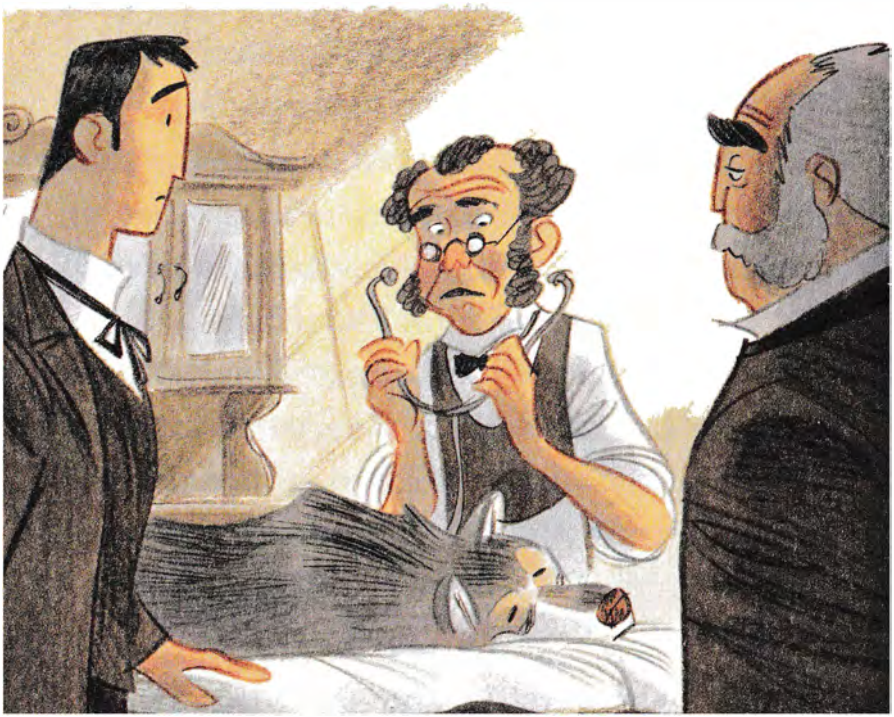
Ama doktor, Beyaz Diş'in ne kadar güçlü ve kararlı bir yapısı olduğunu bilmiyordu.

Haftalar boyunca tüm aile ona sevgi ve şefkatle baktı. Bu süre içinde Beyaz Diş uykusunda hep geçmiş hayatını, annesiyle yaşadığı yuvayı, Gri Kunduz'u, Lip Lip'in kızak çekerken ona sataşmalarını ve son olarak Güzel Smith canavarını hatırladı. Nihayet uyandığında vücudu iyileşmişti ve ayağa kalkabiliyordu.

Açık havadaki ilk dolaşmasında tüm aile ona eşlik etti. Beyaz Diş çok güçsüzdü ve verandanın merdivenlerini zorlukla indi. Çimenlere geldiğinde biraz dinlenmek için durdu. Ama sahibi tekrar kalkmasına yardım etti ve onu takip etmesini istedi.

"Seni bekleyen bir sürpriz var," dedi gülümseyerek. Güzel bir şey sakladığı belliydi.

Beyaz Diş onu takip etti ve evin köşesini dön-

düklerinde altı yavrusuyla birlikte güneşte uzanan Collie'yi gördü.

"Senin çocukların!" diye bağırdı Weedon Scott heyecanla. "Senin ve Collie'nin!"

Yavrulardan biri merakla Beyaz Diş'in yanına sokuldu. Babasını kokladı ve minik diliyle onu yaladı. Beyaz Diş de onu kokladı ve sebebini bilmeden, tıpkı bir zamanlar annesinin ona yaptığı gibi, yavrusunu yalamaya başladı. Sonra uyumak için yorgun argın çimenlere yattı, yavruları da yanına gelip bedeninin her köşesine sokuldular.

Beyaz Diş bu defa uykuya daldığında ne rüya ne de kâbus gördü. Sonunda huzura kavuşmuştu.

YAZARLAR HAKKINDA

Jack London

Jack London, 12 Ocak 1876'da San Francisco'da dünyaya geldi. Asıl adı John Griffith Chaney olan yazar üvey babasının soyadını alarak Jack London oldu. Düşük gelirli bir ailede büyüyen Jack London eve katkıda bulunmak için daha on yaşındayken çalışmaya başladı; evlere gazete dağıttı, konserve fabrikalarında, değirmenlerde çalıştı. ●kulu bırakarak bir dönem istiridye avcılığına soyundu. 19 yaşındayken, okula geri dönmek için dört yıllık ortaöğrenimini bir yılda tamamlayıp Berkeley'deki California Üniversitesi'ne girdi. Ama ekonomik sorunlar nedeniyle okulu bitiremedi. Altına Hücum Dönemi'nde, 1897'de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Bir yıl sonra altın bulamadan geri döndü. Şansını yazarlıkta denemeye karar verdi. İlk kitabı *Kurt Kanı* (1900) büyük ilgi gördü. Sonraki yıllarda peş peşe birçok kitap yazdı. Oldukça zorlu bir hayat geçiren Jack London yine de yazarak geçimini sağlamayı başarmış ender yazarlardan biridir. Kitapları en çok yabancı dile çevrilen Amerikalı yazarlardandır.

Stefano Turconi

Stefano Turconi 1974 yılında İtalya'nın Varese şehrinde doğdu. Eğitimi sırasında Disney Akademisi'nde öğrenim gördü. 90'lı yılların sonunda Walt Disney Italia'da çalışmaya başladı. Çok sayıda büyük yayınevi için çocuk kitapları resimledi. Serbest çalışan bir çizgi roman sanatçısıdır.

